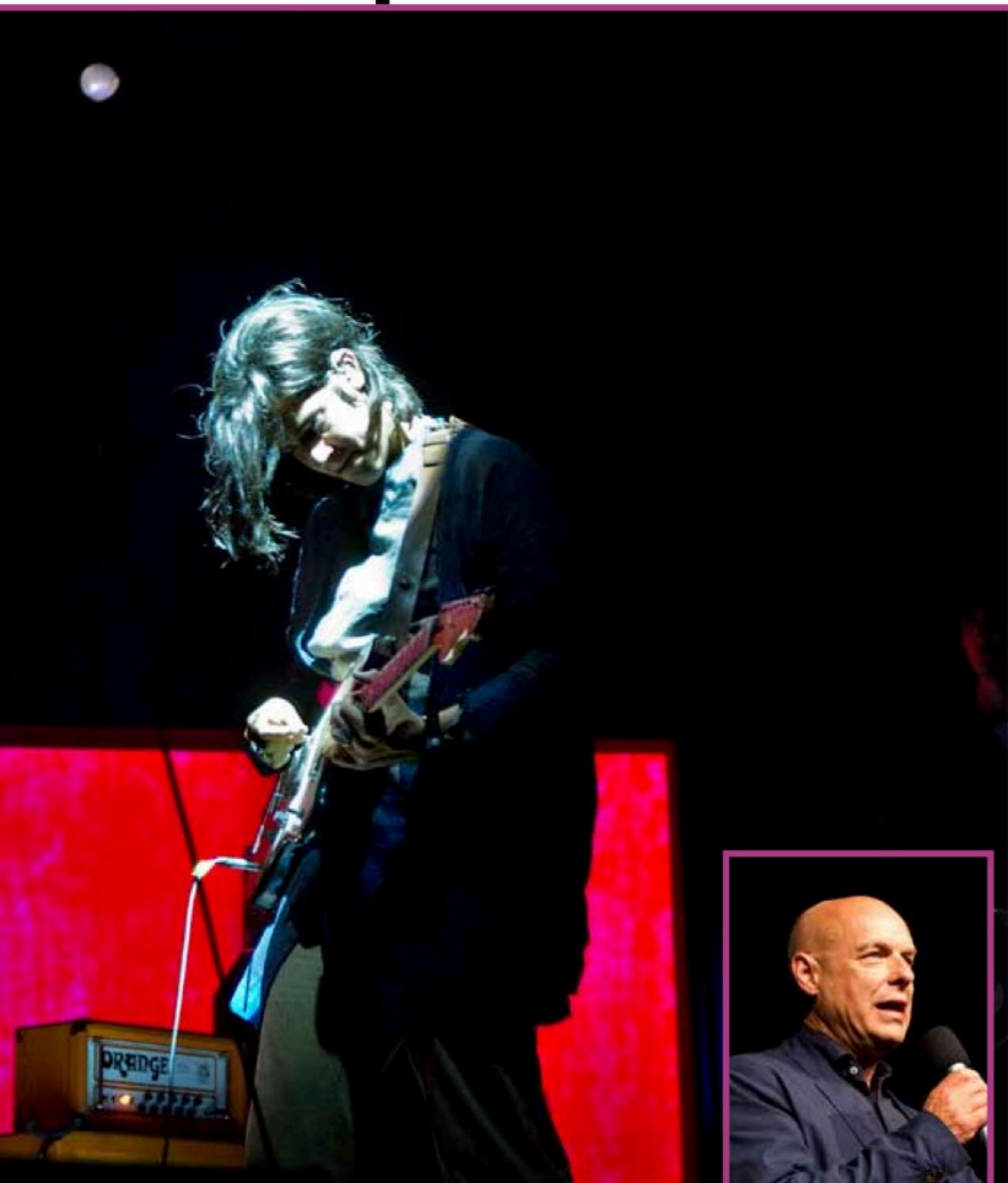

”Av all støy synes jeg musikk er den minst ubehagelige.

Samuel Johnson (1709-1784), britisk forfatter og litteraturhistoriker

alen åpnet

FØRSTE BAND UT: Britiske S.C.U.M. var første band på hovedscenen i Kilden under årets Punktfestival. FOTO: LARS HOEN

Fascinert av Kilden

etter; å skape sitt eget og unike musikalske uttrykk. Det er vel og bra med særegenhet og eksperimentering, men S.C.U.M prøver kanskje litt for hardt. Konserten preges av umodenhet, og for stor iver etter å vise seg fram.

Noen ganger er det sant at «less is more». Forhåpentligvis vil de etter hvert lære at lytteren også trenger noen dynamiske pauser. Men dette var en helt grei åpningskonsert for Punkt. Det er alltid gøy å høre nye og unge musikere som muligens kan vise seg fram i musikkbransjen fremover. **GUNN-HILDE ERSTAD**

– Jeg føler at jeg hører hjemme i Punkts musikalske landskap, og jeg vil gjerne være med på å utvikle det ytterligere, sa kurator for årets Punktfestival, Brian Eno, på pressekonferansen på Kilden i går.

– Jeg har vært her tidligere, og da så jeg mange ting jeg ikke kjente til fra før. Jeg lærte mye av det. Og jeg liker festivaler. At folk har en stor meny å velge fra.

Brian Eno fortalte at han liker Kristiansands nye teater- og konserthus svært godt.

– Det er en flott bygning, og jeg er veldig fascinert av glassveggen. Men jeg har ennå ikke hørt

LEGENDE: Brian Eno er Punktfestivalens kurator. FOTO: LARS HOEN

en ordentlig konsert her inne, sa engelskmannen.

Eno påpekte for øvrig at han synes fremtiden er mer interessant enn nåtiden. Derfor har han booket artister til Punkt som for øyeblikket er ganske ukjente, men som han tror vil være med på å utvikle sine musikalske sjangre fremover.

– All musikken her er resultat av eksperimenter jeg synes er verd å legge merke til.

KUNST

Johan Otto Weisser
billedkunstner

UTGANGSPUNKTET: Utstillingens utgangspunkt er bilder Olaf Isaachsen malte etter bybrannen i 1892. Til høyre Kjell Mardon Gunvaldsens Beirut. Foran et samarbeidsprosjekt mellom Else Marie Jakobsen, Ann Chathrin November Høybo og Tori Wrånes: Not Yet Titled. FOTO: WEISSER

Oppgradert kunsthall

KUNST

Åpningsutstilling Kristiansand Kunsthall

1. sept. – 14. okt.

Game of Life

Kurator Jan Freuchen

► Vellykket overgang for Kristiansand Kunsthall

Christiansands kunstforening har gjennomgått en svært vellykket forvandling fra en litt gammeldags institusjon, til en institusjon med oppgraderte og ombygde lokaler.

Som åpningsutstilling har kunsthallen valgt å hente inn Jan Freuchen, en markert kunstner i sin generasjon. Dette er et valg som lover godt for fremtiden, en institusjon som åpner for at andre enn de som er ansatt, skaffer seg selv og oss, spennende muligheter.

Freuchen har valgt å lage en utstilling som inkluderer eldre, så vel som yngre kunstnere, mange med tilknytning til regionen. Det er et grep som vi gjenkjenner fra store internasjonale utstillinger, og som gir tilgang til ulike stemmer med ulik innfallsvinkel, et grep som både utfordrer og inkluderer.

Som en del av utstillingen er det laget en publikasjon som både er et selvstendig arbeid og en introduksjon til utstillingen. Den er stadig brukt i utstillingen, montert rett på veggen. På den måten understrekes betydningen som eget verk, ikke bare et tillegg eller en forklaring. For det er det ikke. Når man leser den er det som om man får et slags sidesyn. Artiklene, bl.a. et essay av Ole Robert Sunde og en interessant artikkel av Freuchen fungerer, mens andre, som Sigurd Tenningens bidrag tipper over i en teoritung uklarhet.

Utstillingen tar utgangspunkt i fire malerier av Olaf Isaachsen med motiv fra Kristiansand like etter bybrannen i 1892. Vi ser byen som et nedbrent ruinlandskap, malt i den tidens nye språk. Ved siden av får vi et velkomment gjensyn med Kjell Mardon Gunvaldsens Beirut, et stort arbeid satt sammen av hvite treplater som det brutalt er sagt linjer inn i. Rutenettet som oppstår er utstillingens annet tematiske utgangspunkt. På ulike måter har kunstnerne brukt dette i sine verker. André Tehrani har i sitt lavmælte verk «An incomplete Account of Past Sensations» har han tatt utgangspunkt i Wikipedias liste over opprør i det 20. århundre. Navnene på stedene antyder et verdenskart hvor tettheten av navn danner kartet.

Det er i det hele tatt påfallende hvordan de fleste om ikke alle, har dette antydende, undrende og lite dogmatiske forholdet til det de holder på med. Det er kanskje Kjell Mardon Gunvaldsen som er nærmest et politisk standpunkt i sin referanse til Beirut.

Katla er en gruppe som inntar det nye prosjektrummet. Med fem-seks verk som minner om bøyer eller andre ting som finnes i sjøen. Disse objektene er det visstnok meningen å senke i havet til glede for fremtidige arkeologer. Et prosjekt som knapt stiller spørsmål, men gir form til en undring. Dette gjelder også Piroelts Paradisteskopet et stort hengende objekt som rommer et sted man kan sove. Med hvit skai og en suveren forakt for praktiske problemer, blir også dette mer et åpent spørsmål, enn et innlegg i f.eks. klimadebatten.

Anngjerd Rustand har laget «Landskap» med tekst, et arbeid som består av en kobberskulptur, og tegninger delvis på papir, delvis rett på vegg. Et intenst og samtidig spinkelt arbeide, hvor den nesten uleselige teksten etterlater en uro.

Utstillingen er godt tenkt og flott montert, men midt i alle de åpne verkene savner jeg en stillingtagen, en påstand eller en utfordring som danner grunnlag for handling. Noe håndgripelig. Utstillingen minner om internett. Alt flimrer forbi, og etterlater meg i grunnen urørt, men litt frustrert. Så er det kanskje akkurat der utfordringen ligger. **JOHAN OTTO WEISSER**